U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Z. N.,** zastoupeného Mgr. Janem Schýbalem, advokátem se sídlem V Holešovičkách 94/41, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 926/3, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2015, č. j. OAM-10227/VL-07-ZA14-R3-2001, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2015, č. j. 56 Az 3/2014 - 121,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Rozhodnutí krajského soudu

[1] Rozsudkem ze dne 27. 5. 2015, č. j. 56 Az 3/2014 - 121, zamítl Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2015, č. j. OAM-10227/VL-07-ZA14-R3-2001. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákona o azylu“), se neuděluje.

[2] V odůvodnění napadeného rozsudku se krajský soud řídil právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 18. 12. 2014, č. j. 2 Azs 193/2014 – 20, a zabýval se zbývajícími žalobními námitkami, které rozporovaly závěry žalovaného ohledně neudělení mezinárodní ochrany. Jedná se o následující žalobní námitky - nedostatečné vypořádání námitky výhružky gruzínským úředníkem, nedostatečné vypořádání námitky možné vážné újmy na zdraví žalobce, nedostatečné vypořádaní námitky možné msty ze strany rodiny oběti a nedostatečné zkoumání udělení doplňkové ochrany.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného k ní

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a za kasační důvody označil nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, ve vadách řízení a v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (nedostatku důvodů rozhodnutí).

[4] Přijatelnost kasační stížnosti dle § 104a s. ř. s. vidí stěžovatel obecně v tom, že krajský soud nevyhodnotil situaci v souladu se zákonem, pochybil při výkladu práva, nerespektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a zároveň je jeho rozhodnutí postiženo vadou nepřezkoumatelnosti, což jsou pochybení výrazné intenzity mající hmotně-právní dopad a tak podstatně překračují svým významem vlastní zájmy stěžovatele.

[5] Nezákonnost stěžovatel spatřuje v nedostatečném posouzení subjektivní stránky opodstatněného strachu z pronásledování jako důvodu pro udělení azylu dle § 12b zákona o azylu. Krajský soud se dostatečně nezabýval tvrzením stěžovatele o výhružce, že *na něj* (stěžovatele) *někoho pošlou*.

[6] Stěžovatel namítá pochybení krajského soudu, jelikož se dostatečně nezabýval posouzením možnosti prolomení zásady dle § 75 odst. 1 s. ř. s., ačkoli z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že soud je povinen tento princip prolomit a přihlédnout i k tvrzeným skutečnostem, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu, tehdy, pokud by bylo možné se o těchto skutečnostech domnívat, že mohly být relevantní pro možné udělení azylu dle § 12 zákona o azylu nebo doplňkové ochrany dle § 14a o azylu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 6 Azs 290/2014 – 39).

[7] Dále stěžovatel namítá rozpor judikatury krajských soudů, konkrétně napadeného rozhodnutí a rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 29 Az 1/2014 ohledně posouzení situace v Gruzii.

[8] Stěžovatel namítá nedostatečné vypořádání se s námitkou směřující do § 14 zákona o azylu. Konkrétně nebyl dle stěžovatele dostatečně posouzen jeho zdravotní stav ve vazbě na podmínky v gruzínských věznicích. Ve stěžovatelově situaci se jedná o případ zvláštního zřetele.

[9] Vady řízení stěžovatel spatřuje v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisu, konkrétně nebyly vypořádány podstatné důkazy, a že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost. Stěžovatel tvrdí, že soud se nevypořádal s podstatnými důkazy, které podporují jeho tvrzení o zájmu gruzínských úřadů o jeho osobu a které měly prokazovat nedůvěryhodnost gruzínských orgánů.

[10] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí dle stěžovatele plyne z nedostatku jeho důvodů. Stěžovatel namítá nedostatečné vypořádání krajského soudu se skutečností, že obvinění stěžovatele z vraždy mělo politický podtext a rozpor rozhodnutí krajského soudu s judikaturou Nejvyššího správního soudu ohledně zkoumání možností doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

[11] Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2015, č. j. 56 Az 3/2014 – 121, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 29. 4. 2014, č. j. OAM-10227/VL-07-ZA14-R3-2001, a přiznal stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení.

[12] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvádí, že i nadále trvá na správnosti jím vydaného správního rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany ve všech jejích formách. Zdůrazňuje, že kasační důvody se v podstatě shodují s žalobními námitkami stěžovatele a odkazuje tedy na své vyjádření k žalobě a na napadený rozsudek krajského soudu, se kterým se ztotožňuje. Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas dle § 106 odst. 2 s. ř. s. a osobou oprávněnou dle § 102 s. ř. s. Stěžovatel je rovněž zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s.

[14] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Stěžovatel obecně vymezil důvody, v nichž spatřuje přijatelnost kasační stížnosti (nezákonnost rozhodnutí, vady řízení, rozpor judikatury a nepřezkoumatelnost rozhodnutí), ty pak rozvedl v rámci kasačních důvodů.

[15] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze přitom pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, z něhož mimo jiné plyne, že *„[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“* O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud

nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Dále bude kasační stížnost přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

[16] K námitce stěžovatele, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jeho tvrzením ze dne 23. 9. 2011, lze uvést následující. Stěžovatel tehdy tvrdil: *„Dříve mi nabízeli, že když se vrátím, že po odpykání poloviny trestu budu propuštěn, já už s tím i souhlasil, a nakonec k tomu nedošlo, protože to odmítli oni, protože tyto sliby by nemohli splnit. Dokonce člověk ze skupiny lidí, kteří jezdili na soudní jednání o mé extradici, mi mimo soudní budovu řekl, že pokud vyčerpají všechny právní prostředky, aby mě dostali do Gruzie, tak na mě* (stěžovatele) *někoho pošlou.“* Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu může nepřezkoumatelnost rozhodnutí nastat *„z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, jakož i v důsledku jiné vady řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“* (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Za takové vady naopak nelze považovat dílčí nedostatky odůvodnění, pokud jsou hlavní důvody konkrétních závěrů z rozhodnutí jasně seznatelné (viz rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25). Nejvyšší správní soud neshledal, že by došlo k zásadním pochybením krajského soudu, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud se uvedenou námitkou stěžovatele zabýval v bodě 67 svého rozhodnutí, a to tak, že konkrétním tvrzením stěžovatele, že na něj někoho pošlou, se více nezabýval a odkázal na rozhodnutí žalovaného, který dostatečně zdůvodnil, proč jsou nedůvodné obavy stěžovatele z jakéhokoliv neobvyklého zájmu současných státních představitelů či vykonavatelů státní moci o jeho osobu. Objektivní stránka (současná situace v Gruzii) a subjektivní stránka (výhružka stěžovateli) odůvodněného strachu z pronásledování jsou v tomto případě vzájemně propojeny. Výhružka ze strany vykonavatele státní moci by mohla být v daném případě relevantní, přesto, že byla učiněna dle tvrzení stěžovatele před rokem 2009 a v letech 2012 - 2013 došlo ke změně politické situace v Gruzii. Nicméně v této době žádný zvýšený zájem o stěžovatele ze strany gruzínských úřadů krajský soud nezjistil, což vyvodil i z faktů, že rodina stěžovatele jej několikrát přijela navštívit a stěžovatelovy děti

budou v České republice studovat, jak vyplynulo z výpovědí a napadeného rozhodnutí žalovaného.

[17] Co se týče posouzení prolomení zásady § 75 odst. 1 s. ř. s., Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se v bodu 53 napadeného rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelně vypořádal s touto námitkou. V předmětné věci se nejednalo o důkazy (konkrétně nová zpráva Human Rights Watch 2015, zpráva pana G. A. o poměrech v Gruzii, vyjádření obhájců z původního trestního řízení v Gruzii a vyjádření pana S. S.), které by mohly prokazovat možné porušení výše zmíněné zásady, zejména se jednalo o důkazy dokreslující aktuální situaci v Gruzii, která byla žalovaným posouzena dostatečným způsobem, a krajský soud tyto důkazy vyhodnotil jako nadbytečné.

[18] Podle názoru Nejvyššího správního soudu byly důkazy namítané stěžovatelem jako nedostatečně vypořádané a dokazující jeho opodstatněný strach z možného politického pronásledování zohledněny a dostatečně vypořádány krajským soudem. Konkrétně jde o žádost stěžovatelovy matky M. N., adresovanou ombudsmanovi Gruzie a v kopii prezidentovi a předsedovi vlády Gruzie ze dne 6. 3. 2015, o žádost stěžovatelovy matky M. N., adresované Generálnímu prokurátorovi Gruzie ze dne 24. 10. 2013, a o vyjádření bývalého náměstka ministra spravedlnosti Gruzie, který popírá útok na rodinu stěžovatele a domovní prohlídku. K těmto důkazům se krajský soud vyjadřuje v bodě 52 napadeného rozhodnutí, kde konstatuje, že se jedná o důkazy na podporu opožděně podané námitky.

[19] Co se týče námitky politického podtextu obvinění z vraždy, Nejvyšší správní soud konstatuje, že byla již dostatečně a přezkoumatelně posouzena krajským soudem. Ten v bodě 64 napadeného rozhodnutí odkazuje na již dostatečné posouzení námitky v rozhodnutí žalovaného. Žalovaný na straně 12 (pátý odstavec) svého rozhodnutí jasně popisuje, z jakých podkladů při posouzení mezinárodní ochrany v konkrétní situaci vycházel. Mimo jiné žalovaný vycházel i ze všech materiálů doložených stěžovatelem uvedených na stranách 9 až 11 rozhodnutí žalovaného. Z těchto materiálů žalovaný nezískal přesvědčivé informace, že by trestní proces se stěžovatelem neprobíhal standardním způsobem tak, jak je tomu u jiných trestních kauz stejné závažnosti. Tyto úvahy žalovaný rozvedl v kontextu výpovědí stěžovatele a obsahu zpráv, které sám obstaral, takže je patrné, jakou hodnotu žalobcem předloženým materiálům přiznal.

[20] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem stěžovatele, že uvedená judikatura krajských soudů je navzájem v rozporu. Z obou judikátů krajských soudů v celkovém kontextu vyplývá posouzení situace v Gruzii obdobně. Oba krajské soudy se shodly na tom, že aktuální situace v Gruzii není ideální a je nutno tuto skutečnost náležitě vyhodnotit ve vztahu k žadateli o azyl.

[21] K námitce nedostatečného posouzení udělení humanitárního azylu. Dle judikaturní praxe Nejvyššího správního soudu má udělení humanitárního azylu povahu správního uvážení a podléhá soudnímu přezkumu jen v omezeném rozsahu (např. rozsudek ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publikovaný pod č. 375/2004 Sbírky rozhodnutí NSS). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že podklady pro rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu i odůvodnění takového rozhodnutí jsou zcela dostatečné. Krajský soud se v bodě 63 svého rozsudku ztotožnil s rozhodnutím žalovaného, které se na straně

20 zabývalo možností udělení humanitárního azylu. Žalovaný hodnotil zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací stěžovatele, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu, a to i ve spojení s podmínkami v gruzínských věznicích. Podklady pro rozhodnutí jsou dostačující a správní uvážení je řádně odůvodněno v souladu s judikaturou.

[22] K námitce rozporu rozhodnutí krajského soudu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a nedostatečným posouzením možnosti udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu je pak nutno uvést následující. Stěžovatel namítá rozpor závěru krajského soudu v bodu 72 napadeného rozhodnutí, že správní orgán není povinen zkoumat všechny možnosti udělení doplňkové ochrany (dle stěžovatelovy žalobní námitky konkrétně doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 2 d) zákona o azylu), s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Azs 16/2010 - 47. Nejvyšší správní soud v posledně zmiňovaném rozhodnutí konstatoval, že *obecně musí správní orgán při posuzování doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) vycházet z tvrzení žadatele a z řízení jako celku, a pokud porušení závazku neshledá, uvede to v odůvodnění svého rozhodnutí*." Obecně pak důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu vymezuje rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 6 Azs 28/2008 – 68. Dle rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS, *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou"*. Žalovaný se na stranách 20 – 25 svého rozhodnutí zabývá detailně možnostmi udělení doplňkové ochrany stěžovateli, vychází z tvrzení žadatele a řízení jako celku a své úvahy rozvedl v odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že způsob, jakým o této otázce uvážil žalovaný (aprobovaný krajským soudem), je s popsanou judikaturou zdejšího soudu zcela souladný.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Nejvyšší správní soud proto podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost, aniž se mohl zabývat její důvodností.

[24] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. února 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu